

ROB HART

CLOUD

Karakter Uitgevers B.V.

Boven op de luifel stond in neonlampen de naam van het theater. Een paar letters waren stuk.

RIV RVIE

Paxton vermoedde dat het *Riverview* was; vroeger had er misschien ergens een rivier gelopen, ook al was die nu nergens meer te bekennen. Bij het theater stond een mobiele koeleenheid, het blinkende voertuig pompte brommend koude lucht de buis in die naar het gebouw liep. Paxton volgde de meute naar de rij openstaande deuren. Toen hij dichterbij kwam gingen de buitenste deuren dicht, alleen in het midden bleven er een paar open.

Hij drong naar voren, de laatste paar meter bijna rennend, naar het midden toe. Toen hij naar binnen liep, hoorde hij nog meer deuren dichtslaan. De zon verdween en de koele lucht omsloot hem, het voelde als een kus.

Hij huiverde, keek achterom. Hij zag de laatste deur dichtgaan, een kreupele man van middelbare leeftijd bleef buiten in de brandende zon achter. Eerst leek hij leeg te lopen. Zijn schouders zakten in elkaar en zijn tas viel op de grond. Toen kwam de spanning terug in zijn rug, hij deed een stap naar voren en sloeg zijn platte hand tegen de deur. Het klonk alsof hij een ring omhad, want het gaf een tik alsof het glas zou breken.

‘Hé,’ schreeuwde hij door het glas heen. ‘Hé! Dit kunnen jullie niet maken. Ik ben niet voor niets helemaal hiernaartoe gekomen.’

Weer drie harde tikken.

‘Hé!’

Een man in een grijs T-shirt liep op de geweigerde sollicitant af. Er stond *RapidHire* op zijn rug, in witte letters. Hij legde een hand op de schouder van de man. Paxton kon geen liplezen, maar hij ging ervan uit dat de man hetzelfde te horen kreeg als de vrouw die was weggestuurd bij de bus. Ze had helemaal achteraan gestaan en de deuren waren vlak voor haar neus dichtgegaan. Er was een man in een RapidHire-shirt verschenen en die had gezegd: ‘Voor de laatste hebben wij geen plek. Je moet laten zien dat je echt heel graag bij Cloud wilt werken. Over een maand kunt u het nog een keer proberen.’

Paxton draaide zich om. Voor zijn eigen verdriet had hij al nauwelijks ruimte meer, laat staan voor dat van een ander.

De lobby was gevuld met mannen en vrouwen in RapidHire-shirts. Sommigen hadden een pincet en kleine plastic zakjes bij zich en liepen rond met een vriendelijke, vrolijke glimlach. Alle sollicitanten kregen te horen dat ze door de mensen in het grijs een paar haren uit hun hoofd moesten laten trekken. Daarna moesten ze met een zwarte viltstift hun naam en burgerservicenummer op het zakje schrijven.

De vrouw die een monster van Paxtons haar nam, was tonnetje rond en een kop kleiner dan hij. Hij moest voorover buigen, anders kon ze er niet bij. Hij schrok even van de pijn toen ze een paar haren uit hun wortels trok. Hij schreef zijn naam op het zakje en gaf dat aan een man die stond te wachten om het weg te brengen. Terwijl Paxton de theaterzaal binnenliep, overhandigde een graatmagere man met een borstelsnor hem een kleine tablet.

‘Zoek een plekje en zet ‘m aan,’ zei hij alsof hij een bandje afspeelde. ‘De sollicitatieprocedure begint zo dadelijk.’

Paxton schoof zijn tas weer op zijn rug en liep het gangpad in, waar het tapijt zo versleten was dat de ondervloer er bijna doorheen schemerde. Het rook naar oude lekkende leidingen. Hij koos een van de voorste rijen en liep naar het midden. Tegen de tijd dat hij zich in de harde houten stoel had genesteld, met

zijn plunjezak naast zich, gingen achter in de zaal de deuren met een harde klik dicht.

Zijn rij was leeg, op een vrouw na. Haar huid had de kleur van uitgedroogde aarde en haar haar was een dikke donkerbruine bos met springerige krullen. Ze droeg een geelbruine zonnejurk en platte schoentjes in dezelfde kleur. Ze zat helemaal aan de andere kant van de rij, bij de muur van de theaterzaal, waar het barokke bruinrode behang door vochtplekken werd ontsierd. Paxton probeerde haar blik te vangen, glimlachte naar haar, wilde beleefd zijn, maar ook meer van haar gezicht zien. Ze zag hem niet, ze keek naar haar tablet. Hij haalde een fles water uit zijn tas, dronk die half leeg en drukte toen het knopje op de zijkant van de tablet in.

Het scherm kwam flikkerend tot leven en in het midden verscheen een groot cijfer.

Een tien.

Toen een negen.

Toen een acht.

Toen hij bij nul was, begon de tablet te zoemen en te flikkeren, waarna de cijfers plaatsmaakten voor een aantal lege velden. Paxton legde de tablet op zijn knieën en concentreerde zich.

Naam, adres, beknopt arbeidsverleden. Kledingmaat?

Paxtons hand hing boven *Arbeidsverleden*. Hij wilde niet uitleggen wat hij hiervoor had gedaan en ook niets zeggen over de samenloop van omstandigheden die hem in een gehavend theater in een gehavende stad hadden gebracht. Want dan zou hij ook moeten uitleggen dat Cloud zijn leven had verwoest.

Maar goed, wat moest hij opschrijven?

Zouden ze überhaupt weten wie hij was?

En zo niet, was dat dan goed of slecht?

Nu zijn gedachten naar zijn arbeidsverleden gingen, drong het tot Paxton door dat hij toch nog ruimte had voor verdriet.

Er kwam een knoop in zijn maag en hij koos voor de gevengenis. Vijftien jaar. Lang genoeg om te laten zien dat hij loyaal kon

zijn. Zo zou hij het noemen, als ze ernaar vroegen: loyaal. Als iemand wilde weten over de kloof, over de twee jaar tussen de gevangenis en nu, zou hij wel iets verzinnen.

Nadat hij alle vakken had ingevuld, verscheen het volgende scherm.

Heeft u weleens iets gestolen?

Er stonden twee grote stippen onder. Een groene Ja en een rode Nee.

Hij wreef in zijn ogen, het felle licht van het scherm deed hem pijn. Hij dacht aan toen hij negen was en bij het draairek met stripboeken in de delicatesseswinkel van meneer Chowdury stond.

Het stripboek dat Paxton wilde hebben kostte vier dollar en hij had maar twee dollar bij zich. Hij had naar huis kunnen gaan en zijn moeder om geld kunnen vragen, maar hij wachtte, met trillende knieën, tot er een man binnenkwam om een pakje sigaretten te kopen. Terwijl meneer Chowdury bukte om een pakje sigaretten onder de toonbank vandaan te halen, rolde Paxton het stripboek op, drukte het strak tegen zijn been, waar het uit het zicht van meneer Chowdury was, en verliet de winkel.

Hij liep naar het park, ging op een grote kei zitten en probeerde het stripboek te lezen, maar kon zich niet goed concentreren om het te snappen. Hij kon alleen nog maar denken aan wat hij net had gedaan, er kwam een waas voor zijn ogen en de tekeningen werden vaag.

Hij had de wet overtreden. Gestolen van iemand die altijd aardig tegen hem deed.

Het duurde een halve dag voor hij de moed had verzameld, maar toen ging hij terug naar de winkel. Hij bleef buiten wachten tot hij zeker wist dat er niemand binnen was en liep toen met het stripboek als een overleden huisdier in zijn armen naar de toonbank en zei snotterend dat het hem speelt.

Meneer Chowdury besloot niet de politie te bellen, of erger nog, zijn moeder. Maar iedere keer dat Paxton daarna naar de delicatessenwinkel moest – en omdat het de enige delicatessenwinkel op loopafstand was, had hij weinig keus – voelde hij de ogen van de oude man in zijn rug branden.

Paxton las de vraag nog een keer en zette zijn vinger op de rode Nee, ook al was dat gelogen. Het was een leugen waarmee hij wel kon leven.

Het scherm flikkerde en er verscheen een nieuwe vraag.

Vindt u het in sommige situaties moreel aanvaardbaar om te stelen?

Groen Ja, rood Nee.

Dat was makkelijk. Nee.

Vindt u het in alle situaties moreel aanvaardbaar om te stelen?

Nee.

Als uw gezin zou sterven van de honger, zou u dan een brood voor hen stelen?

Echte antwoord: waarschijnlijk wel.

Nee.

Zou u stelen van uw werk?

Nee.

Als u wist dat iemand iets gestolen had, zou u hem of haar dan aangeven?

Hij had na al die vorige Nee's bijna automatisch op Nee getikt, maar hij trok nog net op tijd zijn hand terug en tikte op Ja.

Als diegene u bedreigt, zou u hem of haar dan nog steeds aangeven?

Uiteraard. Ja.

Heeft u weleens drugs gebruikt?

Dit was een opluchting. Niet alleen omdat het over iets anders ging, maar ook omdat Paxton een eerlijk antwoord kon geven.

Nee.

Heeft u weleens een alcoholische drank genuttigd?

Ja.

Hoeveel glazen alcoholische drank per week drinkt u?

1-3

4-6

7-10

11+

Het waren er waarschijnlijk zeven à tien, maar Paxton koos voor de tweede optie.

Vanaf hier kregen de vragen een ander karakter.

Hoeveel ramen zijn er in Seattle?

10.000

100.000

1.000.000

1.000.000.000

Kunnen we Uranus als een planeet beschouwen?

Ja

Nee

Er zijn te veel rechtszaken.

Volledig mee eens

Mee eens

Geen mening

Mee oneens

Volledig mee oneens

Paxton probeerde over elke vraag goed na te denken, ook al wist hij niet wat het allemaal te betekenen had, hij vermoedde dat er een of ander algoritme achter zat, iets waardoor zijn sterrenkundige kennis de kern van zijn karakter kon blootleggen.

Op een gegeven moment raakte hij de tel kwijt, zoveel vragen waren het. Totdat het scherm ineens leeg bleef, zo lang zelfs dat hij zich afvroeg of hij iets verkeerd had gedaan. Hij keek om zich heen of er iemand was die hem kon helpen, maar hij zag niemand en richtte zijn blik weer op het scherm, waar nu ineens een tekst stond.

Dank voor uw antwoorden. Nu verzoeken wij u een korte verklaring af te leggen. Als u linksonder in het scherm een timer ziet, begint de opname en heeft u één minuut om aan te geven waarom u bij Cloud wilt werken. Let wel, u hoeft niet de hele minuut vol te maken. Een heldere, eenvoudige, beknopte verklaring is voldoende. Als u vindt dat u klaar bent, kunt u de opname beëindigen door op de rode cirkel onder in het scherm te drukken. Het is niet mogelijk de opname over te doen.

Paxton zag het spiegelbeeld van zijn gezicht, enigszins vervormd doordat hij schuin boven het scherm hing, het computerlicht gaf zijn huid een ongezonder grauwe kleur. Links onderin verscheen een timer.

1:00

Toen:

0:59

‘Er is mij niet verteld dat ik een speech moest geven,’ zei Paxton, en hij probeerde te laten merken dat hij een geintje maakte, maar

de glimlach was wranger dan de bedoeling was. ‘Ik denk dat ik wil zeggen dat, eh, ik bedoel, het is lastig om in deze tijd en op mijn leeftijd een baan te krijgen, en omdat ik toch ook op zoek moest naar een nieuwe woonplek is het eigenlijk wel ideaal, toch?’

0:43

‘Ik bedoel, ik wil hier echt werken. Ik denk, eh, dat het een ongelooflijke kans is om iets te leren en mezelf te ontwikkelen. Zoals in jullie reclame: “Cloud biedt alles wat u nodig heeft.”’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Sorry, uit de losse pols iets zeggen gaat me niet zo goed af.’

Hij ademde diep in.

‘Maar ik ben een harde werker. Ik ben trots op wat ik doe en ik beloof u dat ik mijn uiterste best zal doen.’

0:09

Paxton tikte op de rode stip en zijn gezicht verdween. Het scherm flikkerde en werd wit. Hij baalde dat hij er niets van had gebakken. Als hij geweten had dat dit een onderdeel van de sollicitatieprocedure zou zijn, had hij geoefend.

Dank u wel. Wij vragen uw geduld. De resultaten van de sollicitatie worden verwerkt. Het scherm zal rood of groen worden. Als het scherm rood wordt, bent u afgewezen. In dat geval was de uitslag van de drugstest positief of voldoet u niet aan de criteria van Cloud. U kunt het gebouw verlaten en moet een maand wachten om opnieuw te kunnen solliciteren. Als het scherm groen wordt, verzoeken we u te wachten op nadere instructies.

De tablet ging uit. Paxton keek op en blikte om zich heen en zag dat iedereen opblikte en om zich heen keek. De vrouw in zijn rij

keek nu wel naar hem, en hij haalde kort zijn schouders op. Ze beantwoordde zijn schouderophaling niet, ze legde de tablet op haar schoot en haalde een kleine paperback uit haar tas.

Paxton liet de tablet op zijn knieën balanceren, wist eigenlijk niet of hij een rood of groen scherm wilde krijgen.

Rood betekende dat hij kon vertrekken en in de zon moest gaan wachten op de volgende bus, als er al een volgende bus zou zijn. Dat hij al die advertenties moest doornemen met baantjes waarvan je niet kon leven en woningen die hij niet kon betalen of onbewoonbare bouwvallen waren. Hij zou weer in dat stinkende moeras van frustratie en emoties belanden waar hij al maandenlang in vastzat, met zijn neus maar net boven de waterlijn.

Als je het zo bekeek kon je nog beter bij Cloud werken.

Achter zich hoorde hij iemand snotteren. Paxton keek over zijn schouder en zag de Aziatische vrouw die eerder nog langs hem heen was gedrongen over haar tablet gebogen zitten. Over haar gezicht lag een rode gloed.

Paxton keek met ingehouden adem naar zijn flikkerende scherm.

ZINNIA

Groen.

Ze haalde haar mobiel tevoorschijn en scande snel de ruimte. De telefoon ving nog niets op. Zodra ze bij MotherCloud was, kon ze haar telefoon beter niet meer gebruiken, wie weet wat ze uit de lucht konden halen. Slordig zijn met je signalen was een goede manier om gepakt te worden. Ze typte een korte update: *Hé mam, goed nieuws! Ik ben aangenomen!*

Ze stopte de telefoon terug in haar tas en keek om zich heen. Het leek erop dat er meer mensen bleven dan weggingen. Twee rijen achter haar stootte een jonge vrouw met twee lange bruine vlechten en een lavendelblauw broekpak een kreet van blijdschap uit en glimlachte breed.

De test was niet moeilijk geweest. Je moest echt dom zijn om er niet voor te slagen. Veel antwoorden deden er niet eens toe, helemaal toen het abstracter werd. Ramen in Seattle? Het ging vooral om de timing. Als je te snel antwoordde, gaf dat aan dat je er vanaf wilde zijn. Als de antwoorden te lang op zich lieten wachten, gaf dat aan dat je een trage denker was. En dan die video. Daar werd heus niet naar gekeken. Alsof er ergens mensen zaten die al die filmpjes bekeken. Je gezicht en woorden werden gescand. Het ging om die glimlach. Het oogcontact. Om sleutelwoorden als *passie* en *harde werker* en *leren* en *ontwikkelen*.

De manier om door de test te komen was door er tussenin te gaan zitten. Precies genoeg tijd te nemen om te laten zien dat je over de vragen nadacht.

Dat, en een negatieve drugstest.

Niet dat ze regelmatig iets gebruikte, ze rookte alleen af en toe een jointje, afgezien van af en toe wat hasj om te ontspannen, en de laatste keer dat ze zichzelf daar op getrakteerd had was een halfjaar geleden, de THC was al lang uit haar systeem.

Ze keek naar rechts. Die kwibus van acht stoelen verder was ook door. Hij kantelde zijn groene scherm haar kant op en glimlachte. Ze zwichtte en reageerde met een schamele glimlach. Ze kon maar beter beleefd zijn. Lomp gedrag viel alleen maar op.

De manier waarop hij naar haar keek, alsof ze nu vrienden waren. In de bus zou hij naast haar gaan zitten. Dat wist ze zeker.

Terwijl ze wachtte op verdere instructies, keek ze naar de mensen die waren afgewezen en nu naar de deur liepen. Ze schuifelden door het gangpad, hadden geen zin om weer die hitte in te gaan. Ze probeerde een beetje met hen mee te voelen, maar kon het nauwelijks jammer vinden dat ze niet waren uitgekozen voor een geestdodend baantje.

Niet dat ze harteloos was. Ze had een hart. Dat wist ze zeker. Als ze haar hand op haar borst drukte, voelde ze het kloppen.

Nadat alle afgewezen mensen de zaal hadden verlaten en de

deuren weer dicht waren, liep een vrouw in een witte polo met het Cloud-logo op de rechterborst naar voren. Haar goudkleurige haar zat als een muts op haar hoofd, alsof het zo uit het weefgetouw was gekomen, en ze verhief haar zangerige stem om in de grote zaal gehoord te worden.

‘Wil iedereen zijn spullen pakken en ons volgen naar de achteruitgang? Daar staat een bus klaar. Als je je verwerking liever een paar dagen opschort, zoek dan onmiddellijk een manager op. Dank u.’

De zaal ging als één man staan en de stoeltjes klapten ratelend als een mitrailleur terug. Zinnia slingerde haar handtas over haar schouder, pakte haar sporttas, voegde zich in de rij naar de achterkant van het theater en hield gelijke tred met de meute, die zich door de fel gloeiende rechthoek van wit licht drong.

Toen ze bij de deur kwam, verscheen er een stel mensen in RapidHire-shirts. Doelgericht bekeken ze met serieuze gezichten de langslopende mensen. Haar maag trok ineens samen maar ze liep gewoon door, waakte ervoor geen aandacht te trekken.

Toen ze bij het groepje medewerkers kwam en een van hen zijn arm uitstak, bleef ze staan, klaar om de benen te nemen. Het vluchtplan zat al in haar hoofd. Iets met rennen en daarna heel veel wandelen. En niet betaald krijgen.

Maar de man had zijn pijlen op degene voor haar gericht: het meisje met de lange vlechten in het lavendelblauwe broekpak. Hij greep haar arm en trok haar zo hard uit de rij dat ze een gil gaf. De mensen om haar heen liepen door, met terneergeslagen blik, iets sneller dan eerst omdat ze zich wilden verwijderen van het tumult. De mensen van RapidHire leidden het meisje weg, gebruikten woorden als *verkeerd begrepen* en *arbeidsverleden* en *ongeschikt* en *niet toegelaten*.

Ze gaf toe aan de glimlach die in haar opkwam.

Eenmaal buiten voelde het alsof iemand een gloeiend hete oven openzette. Aan de kant van de weg stond een bus, groot en blauw en kogelvormig, met een dak vol zonnepanelen. Op

de zijkant stond hetzelfde logo als op de polo van die vrouw: een witte wolk met een blauwe wolk vlak daarachter. Deze bus was schoner dan de gammele oude diesel waarin ze naar de stad waren gekomen en die toen de chauffeur de motor startte een geluid had gemaakt alsof hij in huilen uitbarstte.

Vanbinnen was deze ook beter. Het deed haar denken aan een vliegtuig. Twee rijen van drie stoelen, alles glad en plastic en hard. In de achterkant van de hoofdsteunen zaten beeldschermen verwerkt. Op elke stoel waren wat foldertjes gegooid en een stel goedkope wegwerpoordoppen in een plastic zakje. Ze liep naar achteren en ging bij het raam zitten. In de bus was het koel, maar aan de ramen brandde je je zowat je vingers.

Ze keek op haar telefoon en zag dat ze antwoord had gekregen.

Gefeliciteerd! Veel succes. Papa en ik zien je met de kerst.

Vertaling: doorgaan volgens plan.